

Jeannette van der Veen

Breuklijnen van Goud

ROMAN

LEESFRAGMENT

Jeannette van der Veen

Breuklijnen van Goud

ROMAN

Breuklijnen van goud

© 2024, Jeannette van der Veen-Bosgra

Uitgave: februari 2024

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Foto auteur: Annemarie Boonstra - www.annemarifotografie.nl

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

www.jeannettevanderveen.nl

ISBN 9789083351780

NUR 340

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

De liefde is geduldig en vol goedheid.

*De liefde kent geen afgunst,
geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid.*

*Ze is niet grof en niet zelfzuchtig,
ze laat zich niet boos maken en rekent het kwaad niet aan,
ze verheugt zich niet over het onrecht
maar vindt vreugde in de waarheid.*

*Alles verdraagt ze, alles gelooft ze,
alles hoopt ze, in alles volhardt ze.*

Proloog

‘Uw dochter is ernstig ziek, mevrouw Van de Wetering.’ De stem van de arts klonk meelevend. ‘We hebben alles gedaan wat in onze macht ligt. Het is nu afwachten of de medicijnen aanslaan.’

De oudere vrouw knikte. Met door tranen vertroebelde ogen keek ze naar het bleke gezicht dat op het kussen lag. Teder streek ze haar dochter over haar wang. Als je niet beter wist, zag ze eruit als iemand die vreedzaam diep in slaap was, maar Mirjam van de Wetering wist wel beter. Haar dochter Eline vocht voor haar leven. De geluiden op de IC vervaagden. Een groot verdriet baande zich via Mirjams buik een weg naar buiten, maar ze wilde zich groothouden. Ze wilde niet huilen waar de dokter bij was. Hoeveel leed kon een mens verdragen? Er stond toch in de Bijbel dat je niet meer te dragen kreeg dan je aankon? Dit was toch te veel? Had God een vergissing gemaakt? Had Hij even niet opgelet toen de dood hen overweldigde? Was één leven niet genoeg?

‘Ik ga nu. Als u mij nodig hebt, hoeft u alleen maar op dat rode knopje te drukken. Ik ben in de buurt,’ zei de arts zacht, waarna hij de kamer verliet.

Vrij snel nadat de deur achter de arts dicht was gegaan, ging deze weer open. Een oudere man kwam binnen, zijn gezicht getekend door innerlijke pijn en verdriet. In een paar uur tijd was hij jaren ouder geworden. Langzaam liep hij naar het wiegje in de hoek. Hij legde zijn handen op de rand van het doorzichtige babybedje en keek naar zijn eerste kleinkind. Tranen stroomden over zijn wangen. ‘Ze is zo mooi.’

Mirjam draaide zich om en ging naast haar man staan. ‘Ja, ze is prachtig, Syb.’ Plotseling kon ze het verdriet niet meer tegenhouden. Huilend legde ze haar hoofd tegen zijn schouder. Stevig drukte hij zijn arm om haar heen en samen huilden ze om dit kleine meisje dat levenloos in haar wiegje lag. Haar lipjes en vingernageltjes waren blauw,

haar gezichtje was wit. Zichtbare tekenen van een te vroege dood. Verder was ze prachtig. Ze leek op haar moeder toen zij een baby was. Donkerbruine haartjes, zachte wimpertjes, een klein fronsje boven haar neusje.

Syb herpakte zich en haalde een zakdoek uit een pakje dat op het nachtkastje lag. Snel snoot hij zijn neus. ‘Ik kan het gewoon niet geloven. Mijn verstand weigert dienst.’

Mirjam pakte de schone zakdoek aan die Syb aan haar gaf en keerde zich om naar haar dochter. ‘Eerst Paul, nu Eva. Gaan we haar ook nog kwijtraken?’ Met een van leed verwrongen gezicht keek ze haar man aan. ‘Dat kan ik niet aan. Ik wil haar niet kwijt!’

‘We raken haar niet kwijt,’ zei Syb.

‘De dokter zei net dat ze ernstig ziek is. Hij klonk bezorgd. De medikijnen moeten hun werk doen, verder kunnen ze niet veel meer.’

Syb zweeg. Toen hij tenslotte sprak, klonk zijn stem rauw. ‘Ik voel me zo machteloos. Als vader wil je je dochter voor alle pijn behoeden, maar dit is ongelooflijk. Hier kan ik haar niet tegen beschermen. Hoeveel leed kan een mens dragen? Ze is alles kwijt.’

‘Dat dacht ik net ook. Zoveel leed kan toch niemand dragen?’

Syb aarzelde. ‘Zullen we samen bidden? Dat is het enige dat we nog kunnen doen.’

‘Ik kan niet bidden. Ik...’ Mirjam stopte haar handen diep in de zakken van haar vest. ‘Ik heb het gevoel dat God zo ontzettend ver weg is. Hij heeft Eline in de steek gelaten. En ons.’

‘Zal ik dan bidden?’

Mirjam knikte. Samen vouwden ze hun handen en met schorre stem klonk een wanhopig gebed richting de hemel, waarin Syb God smeekte om het leven van zijn oudste dochter te sparen.

Drie jaar later, dinsdag 29 januari

Het was donker, koud en winderig. Blaadjes dwarrelden over het kerkplein en bleven hangen aan de scherpe takken van de struikjes die naast de kerk waren geplant. Op het midden van het plein stond een eenzame figuur naast een fiets te hannesen met een paar onwillige handschoenen. Na een paar pogingen lukte het Eline van de Wetering, sinds drie weken de nieuwe dominee van de protestantse gemeente van Heideveld, om haar handschoenen aan te trekken en ze sprong op haar fiets. Om zeven uur werd ze bij haar eerste afspraak van die avond verwacht en het was haar gelukt om op tijd klaar te zijn.

Aan het begin van de middag was er een telefoontje gekomen dat haar hele schema in de war had geschopt. Het hoorde bij het leven van een dominee. Geen dag was hetzelfde en je moest enorm flexibel zijn, maar tot nu toe ging het haar aardig af.

Ondanks de koude wind deed het haar goed om te fietsen. Het hielp haar om de spanning die ze voelde wat te verminderen. Voor deze avond had ze twee kennismakingsbezoeken gepland en ze maakte zich een beetje zorgen over haar eerste bezoek aan Rob Huisman. De man had niet echt vriendelijk geklonken aan de telefoon. Wanneer je net nieuw was, kende je de mensen nog niet. Wat voor type was Rob? Nou ja, aan het einde van deze avond zou ze wel een aardig beeld van hem hebben en kon ze weer twee mensen toevoegen aan haar lijstje van gemeenteleden die ze had leren kennen.

Ze was drie weken geleden begonnen als dominee in Heideveld en tot nu toe waren de mensen alleen maar aardig. Het was haar tweede gemeente, dus ze was inmiddels wel gepokt en gemazeld in het kerkenwerk. Zeven jaar geleden, in haar eerste gemeente, was ze nog behoor-

lijk naïef geweest. Vrij snel was ze met beide benen op de grond beland en was ze erachter gekomen dat een kerkelijke gemeente bestond uit gewone mensen met gewone, alledaagse problemen die er samen het beste van probeerden te maken in een tijd waarin het geloof geen vanzelfsprekendheid meer was. Ze had gehoopt dat er iets meer elan in de gemeente zou zijn, maar dat was haar tegengevallen. Mensen hielden vast aan gewoonten en tradities en wilden graag alles bij het oude houden. Als jonge dominee zag zij dat anders. Wilde je de kerk levend houden en door kunnen geven aan de volgende generaties dan vroeg dat om visie. Alles bij het oude houden was geen levende visie. Toch snapte Eline wel dat het voor de ouderen erg spannend was om los te laten. Er veranderde al zoveel in de wereld om hen heen. De kerk fungeerde als houvast en als de kerk ook nog ging veranderen, dan raakten ze voor hun gevoel alles kwijt. Het was zoeken naar een balans tussen vernieuwing en vertrouwdheid. De tijd drong echter. In snel-treinvaart nam het ledenaantal van de kerken af. Hoe kon de kerk het tij keren?

Eline was zo in gedachten verzonken dat ze niet doorhad dat ze er al bijna was. Al fietsend was ze in een deel van het dorp aanbeland waar ze nog niet eerder was geweest. Het was helemaal aan de andere kant en lag naast het bos dat zich van Heideveld uitstreckte naar Beetsterzwaag en Drachten. Boslaan 8 was het eerste adres waar ze deze avond werd verwacht. Het was een schattig huisje met donkerblauwe luikjes voor de ramen. Het soort huis waar Eline wel eens van droomde, maar waarvan ze wist dat het voor haar onbereikbaar was. Ze zette haar fiets op slot en drukte op de bel. Vrij snel ging de deur open. Een man van haar leeftijd, misschien iets ouder, gekleed in een stoere grijze spijkerbroek en blauw shirt met lange mouwen, deed open. Met een onvriendelijke blik in zijn ogen keek hij haar aan. Eline voelde meteen een vervelende knoop in haar buik en zei zo vriendelijk mogelijk: 'Hallo, ik ben Eline van de Wetering. Ik zou vanavond bij je op bezoek komen.'

'Ja, klopt. Kom binnen.' De man deed de deur verder open en liet

Eline binnen. Hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Rob. Rob Huisman.'

Ze schudden elkaar de hand en Eline hing haar jas aan de kapstok. Rob ging haar voor naar de woonkamer waar een houtkachel een heerlijke warmte verspreidde. Afwachting ging ze op een zwarte leren bank zitten.

'Wil je koffie of thee?'

'Thee graag.'

Rob verdween door een deur in de keuken en Eline keek om zich heen. De woonkamer was strak en mannelijk ingericht. Het was er erg netjes en Eline zag meteen dat hij alleen woonde. Het geheel miste duidelijk een vrouwelijke hand. Na een poosje kwam Rob terug en enigszins bruusk zette hij een houten bak op tafel waar theezakjes in zaten. Zijn gezicht stond nog steeds nors, terwijl hij tegenover haar in een bruine leren stoel ging zitten.

'Je woont hier mooi. Hoelang woon je hier al?' vroeg Eline vriendelijk in een poging om het ijs wat te breken. Ze kreeg geen hoogte van de man tegenover haar. Ondanks zijn onvriendelijke houding zag hij er leuk uit. Zijn blonde haar was kort en hoog opgeschoren en ze kon zien dat hij veel aan sport deed. Hij was groot en gespierd en boven de kraag van zijn shirt zag ze in zijn hals een stukje van een tatoeage uitkomen. Wat voor werk zou hij doen in het dagelijks leven? Hij deed haar denken aan een uitsmijter bij een bar.

'Ik heb mijn hele leven al in Heideveld gewoond en hier woon ik nu vijf jaar.' De waterkoker sloeg af en Rob liep weer naar de keuken. Met twee glazen heet water keerde hij terug. Hij zette ze op tafel en ging zitten. 'Bevalt het je hier in Heideveld?'

'Het bevalt me tot nu toe erg goed. De mensen zijn vriendelijk en de omgeving is prachtig. Je hebt hier een nieuwe mountainbikeroute en die wil ik binnenkort graag eens verkennen.'

'Jij doet aan mountainbiken?' vroeg Rob verbaasd en de ontspanning die de vraag bij hem teweegbracht verzachtte voor even zijn gezicht.

‘Ja, sinds een paar jaar. Ik vind het leuk om te doen.’ Eline zocht een theezakje uit en hing dat in haar theeglas. ‘Doe jij ook aan sport?’

‘Ja, ik ga graag naar de sportschool en ik mountainbike ook.’

‘O, grappig.’

Ook Rob pakte een theezakje. ‘Dat nieuwe pad waar je het over had is erg mooi, maar er zit een stuk in dat behoorlijk pittig is. Er zijn al een paar fietsers onderuitgegaan.’

‘Bedankt voor je waarschuwing. Ik zal goed opletten.’

Even was het stil. Eline voelde zich ongemakkelijk en wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Misschien kon ze over de kerk praten, daarvoor was ze hier tenslotte. ‘Ga je ook naar de kerk?’

Robs gezicht betrok en zijn onvriendelijke houding werd nu helemaal gesloten. ‘Ik ga niet meer naar de kerk. Al heel lang niet meer. Ik zeg het maar meteen: ik heb niks met de kerk.’

Eline knikte, maar zei niets.

‘Ik geloof niet meer en ik denk erover om mij uit te laten schrijven. Het heeft niet zoveel zin om nog lid te blijven.’

‘Je zegt dat je niet méér gelooft. Heb je ooit wel geloofd?’

Rob dacht even na. ‘Ik ben met het geloof opgegroeid, het is me met de paplepel ingegoten. Het was een gewoonte, ik dacht er niet over na. We gingen elke zondag naar de kerk en we baden voor en na het eten. Mijn vader las uit de Bijbel en ik ben braaf naar catechisatie gegaan, maar rond mijn vijftiende heb ik besloten dat God niet bestaat en vanaf dat moment was het klaar.’

‘Is er een reden waarom je dat dacht op je vijftiende?’ vroeg Eline geïnteresseerd. Haar fijngevoeligheid pikte een onuitgesproken pijn op.

‘Moet er altijd een reden zijn?’ Robs stem klonk scherp.

‘Weet ik niet. Misschien ook wel niet.’ Eline beseft dat doorvragen geen zin had en nam voorzichtig een slokje van de nog hete thee. ‘Toch ben je nog steeds lid van de kerk.’

‘Niet lang meer. Misschien is het wel een goed moment om die stap

te zetten. Nieuwe dominee. Nieuwe start. Ben je meteen van mij af.'

'Denk jij zo over jezelf? Dat ik dan van jou af ben?' Eline keek Rob vriendelijk aan.

'Ja.' Rob sloeg zijn armen over elkaar en bewoog onrustig in zijn stoel. 'Ik moet trouwens straks nog weg, dus je kunt niet lang blijven.'

Eline zette haar halfvolle glas op tafel. 'Mag ik je wat vragen?'

'Nou?'

'Heb je liever dat ik ga? Ik heb de indruk dat je uit beleefdheid hebt ingestemd met een bezoek, maar dat je het liever niet wilt.'

Rob bleef stuurs kijken en zei niets.

'Weet je, ik kom hier om kennis te maken, maar je bent vrij om dat zelf ook te willen. Misschien is het beter dat ik ga.'

'Misschien wel.'

Eline stond op. Ze voelde zich ineens droevig. Zolang ze dominee was, had ze dit nog nooit meegemaakt. Rob ging haar voor naar de gang en Eline trok haar jas aan. 'Rob, als je je wilt uitschrijven dan is dat jouw keuze en ik zal die respecteren, maar ik vind het wel jammer. Niet dat je de kerk verlaat, maar wel dat je niet in God kunt geloven. Ik hoop dat je Hem toch nog eens vindt. Ik zal voor je bidden.' Voordat Rob kon reageren deed Eline de deur open en stapte naar buiten. 'Dag.'

Met trillende benen liep ze naar haar fiets. De droefheid van zojuist nam grote vormen aan. Terwijl ze haar fiets losmaakte, probeerde ze bij zichzelf te rade te gaan waarom ze zich zo verdrietig voelde. Was dit haar eigen verdriet of voelde ze een emotie van haar gesprekspartner?

Tijdens haar herstel na de geboorte van haar overleden dochtertje was ze in therapie geweest. Daar was ze erachter gekomen dat ze hooggevoelig was en dat ze vaak overweldigd raakte door emoties. Haar psycholoog had haar geleerd om op zo'n moment op zoek te gaan naar welke emotie haar overweldigde en van wie die emotie was. Van haarzelf of van iemand anders? Ze dacht na. Wat voelde ze nu? Ze vermoedde afwijzing maar ze wist niet of het haar eigen gevoel was of dat Rob zich op de een of andere manier afgewezen voelde. Zijn

woorden ‘Ben je meteen van mij af’ echoden nog na in haar hart.

Ze fietste de oprit af en reed naar Boslaan nummer 10, het volgende adres waar ze die avond werd verwacht. Hier woonde het oudste lid van de gemeente, Medina Hofstra. Ze was Rob Huismans buurvrouw en hun huisjes leken op elkaar, inclusief de luikjes voor de ramen. Alleen de hare waren rood geschilderd. Onzeker bleef Eline staan. Ze werd er pas om acht uur verwacht en het was nog maar kwart over zeven. Ze besloot om toch maar aan te bellen en als het niet uitkwam, dan ging ze eerst wel naar huis en kwam ze later terug. Het duurde even voor de deur openging. Voor haar stond een oud kromgebogen vrouwtje met een zeer heldere blik in haar ogen. Ze stond achter een rollator. Tot Eline’s verbazing zei ze vriendelijk: ‘Ach, daar ben je al.’

Aarzelend bleef Eline op de stoep staan. ‘Het spijt me dat ik te vroeg ben, maar mijn vorige afspraak verliep iets anders dan ik had verwacht. Als het u niet uitkomt, ga ik eerst wel naar huis.’

‘Kom gerust binnen. Op mijn leeftijd heb je toch niet zoveel te doen.’ Langzaam draaide Medina haar rollator om en Eline stapte de gang in. Ze hing haar jas aan de kapstok en volgde de oude vrouw naar haar knusse keukentje. Het deed haar denken aan het huis van haar eigen grootouders. Het zag er vanbinnen bijna precies hetzelfde uit en de geur van koffie, boenwas en gebraden vlees bracht prettige herinneringen bij haar naar boven.

‘Ik had je eerlijk gezegd pas om half acht verwacht. Ik was ervan uitgegaan dat ik het RTL-nieuws van half acht niet zou kunnen zien, maar je bent er al en het is nog niet eens twintig over zeven.’

Verward keek Eline haar oudste gemeentelid aan. ‘We hadden toch om acht uur afgesproken?’

‘Ja, mijn kind, maar ik wist dat je eerst naar mijn vriendelijke buurman zou gaan. Ik ken Rob en ik vermoedde dat je het er niet langer dan een half uur uit zou houden. Maar hij heeft zichzelf overtroffen. Het werd een kwartier. Wil je thee of koffie?’

‘Thee graag.’

Terwijl Medina met een theepot in de weer ging, vroeg ze: 'Hoe erg was het?'

Eline zei niets, maar haar blik was duidelijk genoeg.

'Je hoeft niets te zeggen, ik denk dat ik wel ongeveer weet hoe het is gegaan. Het ging zeker mis op het moment dat je over de kerk begon?'

'Ja. Zo ongeveer. Maar hij was al niet...'

'Hij was al niet vriendelijk toen hij de deur opendeed.' Medina liep met een kop en schotel in haar handen naar de tafel. Het kopje schudde op het schoteltje en de thee dreigde over de rand te klotsen.

'Zal ik even helpen?' vroeg Eline.

'Ik ben er al bijna.' Hijgend zette Medina de thee op tafel en ging op haar eigen plekje zitten. 'Weet je, Rob is geen kwaai. Hij is een getroebleerde ziel. Is altijd in gevecht. Met zichzelf. Met God. Met het leven. Het wordt tijd dat hij tot rust komt, maar dat lukt hem tot op heden niet.' Ze keek vriendelijk naar Eline. 'Maar goed, je bent hier niet gekomen om over mijn buurman te praten. Hoe gaat het met jou? Hoe vind je het tot nu toe in ons mooie dorp?'

'Ik heb het naar mijn zin in Heideveld. De gemeente voelt ook goed, ik heb tot nu toe alleen maar aardige mensen ontmoet.'

'Op die bullebak van Boslaan 8 na,' grapte Medina.

Eline lachte. 'Er is vast een reden waarom hij zo doet.' Ze dronk van de thee en besloot over iets anders te beginnen. 'Kunt u mij iets over uzelf vertellen?'

'Tja, wat kan ik vertellen? Ik heb niet zo'n interessant leven geleid, maar ik ben wel heel oud geworden. Dat vind ik op zich al een wonder.'

'Hebt u hier altijd gewoond, mevrouw Hofstra?'

'O, noem me alsjeblieft Medina. Als je me mevrouw Hofstra noemt, voel ik me zo oud.' Haar lach vulde de keuken. 'De kinderen van Heideveld noemen me trouwens Medusa. Ze denken dat ik een heks ben en dat ze in een beeld veranderen als ze mij in de ogen kijken, net als in de mythe over Medusa.'

'Echt waar? Dat is niet leuk.' Geschokt keek Eline Medina aan.

‘Ach, domineeske, je kunt er beter maar om lachen dan om huilen. Maar om op je vraag terug te komen, ik ben hier geboren en getogen. Drieënnegentig jaar geleden ben ik in dit huis geboren en ik hoop hier ook te sterven. En in die tussentijd heeft zich het grootste deel van mijn leven tussen de vier muren van dit huis afgespeeld.’

‘Bent u ook getrouwd geweest?’

‘Nee, ik ben helaas alleen gebleven. Ik had het wel graag gewild, maar het is er niet van gekomen.’ De ogen van Medina schitterden in het lamplicht en een droevige trek trok over haar gezicht. Het duurde niet lang en meteen herpakte ze zich. ‘Ik ben tot aan mijn pensioen secretaresse geweest bij de oude papierfabriek. Een paar jaar later is de fabriek verplaatst naar Leeuwarden en hebben ze het gebouw aan de Stationslaan afgebroken. Er staan nu appartementen.’

‘Stond daar vroeger een fabriek?’

‘Ja, dat kun je je nu niet meer voorstellen, hè?’

‘Nee’

Plotseling klonk er een luide ‘pling’ in het kleine keukentje. Eline’s oog viel op een grote mobiele telefoon in een knalroze hoes die tussen de spullen op de keukentafel lag.

‘O, da’s vast mijn zus. We doen Wordfeud. Ze zal wel weer een woord hebben ingevuld,’ zei Medina olijk.

‘U bent modern!’ Lachend van verbazing keek Eline naar de oudere vrouw tegenover haar.

‘Dat had je niet gedacht, hè? Ik heb me lang verzet tegen al die nieuwigheden, maar mijn aardige buurman heeft me over weten te halen om mee te doen. Het kostte even tijd, maar ik kan nu prima overweg met mijn mobiel. Ik regel al mijn bankzaken zelf en als ik een keer geen zin heb om eten te koken, bestel ik een maaltijd en komen ze het brengen. Dat soort dingen bestond vroeger niet, maar ik ben blij dat ik daar nu toch van kan genieten. Mijn zussen waren net zo koppig als ik en moesten er ook niks van weten, maar toen ze zagen hoeveel voordeel ik ervan had, zijn ze ook overstag gegaan.’ Met kleine glinsterende

kraaloogjes keek Medina Eline aan. ‘Zij hebben nu ook een mobiel en we spelen dagelijks Wordfeud. Mijn jongste zus van vierentachtig is online aan het daten.’

Eline moest smakelijk lachen. ‘Hoeveel zussen heeft u?’

‘Zes. Mijn ouders hadden alleen maar dochters. Mijn vader is wel eens horendol de kroeg in gevlucht. Ik kan het hem niet kwalijk nemen. Zeven dochters en een vrouw. Ga d’r maar aan staan als man. Ik ben de oudste en we leven allemaal nog.’

Het ijs was nu helemaal gebroken. Medina vertelde Eline over het Heideveld van vroeger, over de kerk en de mensen die er woonden. Ze was een gezellige gesprekspartner en het hielp Eline om het nare bezoek aan Rob Huisman even te vergeten. Na een poosje probeerde Medina haar uit te horen over haar leven, maar Eline hield zich op de vlakte. Ze was de dominee die op bezoek kwam, ze wilde niet over zichzelf praten en het deed soms ook nog te veel pijn. De tijd vloog voorbij. Voordat Eline het doorhad, was het half negen, tijd om naar huis te gaan.

Medina ging haar voor naar de voordeur en staand achter haar rollator in de krappe gang, zei ze: ‘Dominee, je bent altijd van harte welkom. Mocht je eens een luisterend oor nodig hebben, weet dan dat ik je dat wel wil bieden. Dominees hebben ook iemand nodig bij wie ze hun hart kunnen luchten en ik heb toch niet zoveel om handen. Het hoeft niet, maar het mag.’ Even legde ze haar hand op de onderarm van Eline en kneep erin.

Eline glimlachte. ‘Dat is fijn om te weten. Dank u voor het gesprek. Ik vond het leuk om u te ontmoeten.’

‘Ik ook. Ik wens je een goede tijd hier in Heideveld.’

Ze namen afscheid en Eline fietste weer naar huis. Thuisgekomen gooide Eline haar sleutels in het bakje op het aanrecht, hing haar jas over de rug van een keukenstoel en ging op de bank zitten. Ze voelde zich moe en leeg. Vooral leeg. In de stilte van haar nieuwe huis kwam het gesprek met Rob Huisman weer terug en ze had het gevoel dat ze

alles fout had gedaan. Was ze er echt wel klaar voor om weer aan het werk te gaan als dominee? Miste ze de scherpste die nodig was om dit werk te kunnen doen?

Ze had iemand nodig om mee te sparren en ze besloot haar collega en goede vriend Kees te bellen. Hem kennende zat hij nog te werken aan zijn preek en dat had ze goed gegokt. Na een paar keer overgaan, nam hij op. Ze zette hem op de speaker en meteen schalde zijn stem vrolijk door de kamer. 'Hey, kijk eens aan. Daar hebben we de beste preekrijger van Noord-Nederland.'

'Dat zeg je nou altijd.'

'Het is toch zo?'

'Dat vind jij.'

'En velen met mij.'

'Zal wel.'

'Je klinkt een beetje down. Is alles goed met jou?' Zijn luchtige toon kreeg een scherpere klank.

'Nee, niet zo, eerlijk gezegd. Ik heb vanavond een vervelend gesprek gehad en ik ben bang dat ik alles verkeerd heb gedaan.'

'Wat voor gesprek was het?'

'Het was een kennismakingsgesprek.'

'Wat kun je daar nu verkeerd in doen?'

'Nou, blijkbaar alles.'

Eline begon te vertellen van het moeizame telefoongesprek, de eerste indruk, hun korte maar krachtige gesprek over de kerk en ze eindigde ermee dat ze na een kwartier alweer buiten stond. 'Misschien ben ik er gewoon nog niet klaar voor.'

'Dat is onzin, Eline en dat weet jij ook wel als je eerlijk bent. Volgens mij ligt het aan je gemeentelid. Hij heeft een probleem met de kerk en wil er duidelijk niet over praten. Hij zocht een zondebok en dat was jij toevallig. Als ik op bezoek was gekomen, was mij hetzelfde overkomen.'

'Misschien heb je gelijk.'

‘Ik heb gelijk. Altijd. Dat weet je toch?’

Maar Eline was niet in de stemming voor grapjes. Ze voelde de bekende kou weer in haar hart sluipen. Het gevoel van tekortkomen en niet opgewassen zijn tegen de vragen van het leven. ‘Misschien kan ik beter maar stoppen met dominee zijn...’

‘Reageer je nu niet een beetje overdreven?’

‘... en kan ik beter een andere baan zoeken.’

‘Eline...’

‘Wie zit er te wachten op een getraumatiseerde dominee die niet lekker in haar vel zit?’

‘Ho, ho, ho!’

‘Misschien ben ik het gewoon kwijt en kan ik het niet meer na alles wat er is gebeurd.’

‘Eline, stop alsjeblieft. Stop even met praten en luister naar mij!’

De stortvloed aan woorden kwam abrupt tot stilstand.

‘Wil je dat ik langskom?’

‘Nee, dat hoeft niet.’

‘Zeker weten?’

‘Ja.’

‘Eline, je bent geknipt voor het predikantschap. De kerk zou een groot verlies lijden als jij zou stoppen. Ik weet hoe moeilijk je het hebt gehad en ik snap ook dat je je onzeker voelt. Maar door alles wat jij hebt meegemaakt, kun jij als geen ander je gemeenteleden aanvoelen en met hen meeleven. Ik kan dat niet. Pastoraat is inleven in de ander, meelopen en nabij zijn. Ik vind het nog wel eens lastig, want ik heb wat dat betreft nog niet zoveel meegemaakt. Ik kan alleen bogen op de ervaringen die ik als dominee zie en hoor. Het lijden van mensen probeer ik aan te voelen. Jij kunt dat wel. Hoewel het verschrikkelijk is wat jij hebt meegemaakt, maakt het jou tot een betere pastor. Jij bent door een diep dal gegaan. Je hebt met God gevochten en met je demonen, maar je bent niet ten onder gegaan. Jij bent weer opgestaan, samen met God. Aan het eind van de rit ben je je geloof niet kwijtge-

raakt. Eerlijk gezegd, Eline, had ik het je niet kwalijk genomen als je dat wel was verloren.' De stem van Kees klonk ineens zachter. 'Ik worstel er nog dagelijks mee. Ik vraag God nog elke dag: hoe kan een vrouw eerst haar man verliezen, daarna erachter komen dat ze zwanger is om vervolgens haar kindje te verliezen en zelf bijna dood te gaan.'

Eline huiverde toen Kees die woorden uitsprak, hij vatte haar leven goed samen. Toch wist hij niet alles. Er was niemand die wist welke pijn ze nog meer met zich meedroeg. Ze had het er zelfs niet met haar psycholoog over gehad.

'Je bent er een hele poos uit geweest, het is logisch dat je opstartproblemen ervaart. Dit ene gesprek heeft niets met opstartproblemen te maken. Die man heeft duidelijk zelf problemen. Het ligt niet aan jou. Hoor je goed wat ik zeg? Het ligt niet aan jou! Iedereen die jou ontmoet, kan jou alleen maar lief vinden. Hou vertrouwen in jezelf! Over een paar weken zul je merken dat je je oude gevoel weer terughebt en dat het je steeds gemakkelijker af gaat.'

Eline knikte en realiseerde zich ineens dat Kees haar reactie niet kon zien. Zacht zei ze: 'Ja, je zult wel gelijk hebben.'

'Ik heb altijd gelijk. Dat zei ik toch?'

Eline lachte.

'Kijk, zo hoor ik je het liefst. Cheer up, Eline, het komt goed.'

'Dank je wel voor je hulp.'

'Graag gedaan.'

'Hoe gaat het met Louise?'

'Het gaat wonderwel goed. Nog vier weken en dan wordt deze oude man vader.'

'Oude man? Zo oud ben je niet.'

'Nou, veertig vind ik best oud om voor de eerste keer vader te worden.'

'Het kostte je gewoon wat meer tijd om de juiste vrouw te vinden. Ik ben zo blij voor je en ik hoop dat alles goed gaat.'

'Dat hoop ik ook.'

Ze waren even stil. Eline dacht aan die dramatische dag, waarop zij aan het einde van haar zwangerschap haar kindje had verloren.

Kees schraapte zijn keel. 'Ben je zondag vrij of moet je voorgaan?'

'Ik ben vrij. Ik heb drie zondagen achter elkaar een dienst geleid. Jij dan?'

'Ik mag weer op komen draven.'

'Heb je de preek al af?'

'Bijna. Er staat alleen nog geen 'amen' onder.'

Ze lachten allebei. Het was hun gezamenlijke grapje. Zolang er nog geen amen onder de preek stond, was hij nog niet af en konden ze er nog van alles aan veranderen. Zodra er amen stond, waren ze echt klaar. Dat was elke keer weer een bijzonder moment. De druk viel weg, je kon achteroverleunen. De klus was geklaard, nu was het aan God.

'Waar gaat het over?'

'Ik wilde voor de verandering eens over het Oude Testament preken. Jozef en zijn broers mogen acte de présence geven en hun verhaal doen.'

'Mooi! Veel zegen, succes met de laatste loodjes. En nogmaals bedankt.'

'Graag gedaan. En, Eline? Vergeet de Grote Baas daarboven ook niet om raad te vragen, hè? Deze fantastische slimme vent weet ook niet alles. Ik weet veel, maar niet zoveel als Hij.'

Eline lachte en zei zacht. 'Doe ik.'

Ze drukte haar telefoon uit en vouwde haar handen. Kees had gelijk. Haar Vader in de hemel was haar steun en toeverlaat. Hij wist wat zij nodig had, maar ook wat Rob Huisman nodig had. Op het moment dat ze haar ogen sloot, voelde ze al dat Zijn rust haar omringde.

Rob Huisman kon absoluut nog niet tot rust komen. Na het bezoek van de nieuwe dominee was hij linea recta naar de sportschool gereden, waar hij zich flink had afgebeuld. De blaren stonden in zijn handen en hij had overal spierpijn. Hij was inmiddels weer thuis, maar was te opgefokt om te kunnen slapen. Bovendien was het nog veel te vroeg. Half tien. De ontmoeting met Eline van de Wetering had hem danig uit zijn evenwicht gebracht en hij snapte niet waarom. Eerlijk gezegd was hij al van slag sinds haar telefoontje die middag met de vraag of ze langs kon komen. Zijn eerste ingeving was geweest om 'nee' te zeggen. Tot zijn grote verbazing had hij echter toegestemd. Met als gevolg dat hij de hele middag chagrijnig in zijn huis had gezeten.

Om half vijf was hij de tuin overgestoken om zoals zo vaak een kopje koffie te halen bij zijn oude, nog zeer krasse en vooral gezellige buurvrouw Medina. Toen hij nog jong was, was Medina in zijn beleving al een oude vrouw. Ze was excentriek en alle kinderen waren bang voor haar. Het was eng en spannend om 's avonds in het donker naar haar huis te gaan en steentjes tegen de ramen te gooien. Ook Rob had zich daar schuldig aan gemaakt. Net als de anderen had hij genoten van haar boosheid en was hij gillend weggerend wanneer ze luid scheldend en dreigend achter hen aan kwam. Niemand durfde haar in de ogen te kijken. Stel dat je in een stenen beeld veranderde, zoals in de mythe over Medusa.

Rob was inmiddels dertig jaar ouder. En wijzer. Nadat hij vijf jaar geleden de sleutels van zijn nieuwe huis had gekregen, was hij meteen bij Medina op bezoek gegaan. Hij wilde haar persoonlijk vertellen dat hij haar nieuwe buurman was. Hij was nog nooit bij haar binnen geweest, maar nadat hij over haar drempel was gestapt, had hij moeten erkennen dat alles er volstrekt normaal uitzag. In zijn verbeelding

leefde Medina – Medusa – in een eng hol met overal schedels en zwarte katten. Niets was minder waar. Ze had een gezellig huisje en Rob had zich meteen thuis gevoeld. En zij bij hem. Bijna ging het mis toen hij haar per ongeluk Medusa noemde. Het ontglipte hem en met rode wangen van schaamte had hij zijn verontschuldiging aangeboden. Medina had hem eerst met grote ogen aangekeken en daarna was ze in lachen uitgebarsten.

‘Ik wist wel dat de mensen mij zo noemden, maar niemand heeft het me recht in mijn gezicht durven te zeggen. Je bent de eerste.’ Ze had in haar handen geklapt van plezier. ‘Rob Huisman, van jou had ik het wel verwacht. Geweldig!’

Meteen had hij een klik met zijn buurvrouw gehad. Ze bleek een groot gevoel voor humor te hebben. Haar kakelende lach schalde regelmatig door de kamer. Ze was ook een wijze vrouw en ze voerden vele, diepe gesprekken. Ondanks hun grote verschil in leeftijd voelden ze een grote vriendschap voor elkaar. Eén keer in de week kwam Rob bij haar langs en dan dronken ze samen koffie. Vanwege zijn onregelmatige rooster hadden ze geen vaste dag, maar dat deerde Medina niet.

‘Goedemiddag, Rob. Zo, jij ziet er gezellig uit. Ben je met je verkeerde been uit bed gestapt vanmorgen en heb je nog niet helemaal uitgevoeld welk been het was?’ Kennelijk zag ze aan zijn geïrriteerde blik dat er iets aan de hand was.

Hij ging op zijn vaste plek bij de keukentafel zitten en bromde: ‘Ik heb een afspraak gemaakt en nu heb ik er spijt van.’

Kromgebogen schuifelde Medina naar het aanrecht om koffie voor Rob in te schenken. In het begin had Rob wel aangeboden om haar te helpen, maar ze had zijn hulp resoluut afgewezen. ‘Wat ik nog zelf kan doen, doe ik zelf. Zodra het niet meer gaat, geef ik je wel een seintje.’

Sindsdien liet Rob haar begaan, ook al had hij er soms moeite mee om haar zo te zien. In de vijf jaar dat hij haar nu kende, was ze langzaam maar zeker achteruitgegaan. Ze redde het echter nog steeds in haar eentje en haar onverwoestbare optimisme en zelfspot hielpen

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Breuklijnen van goud • Jeannette van der Veen
ISBN 9789083351780 | Roman | 544 pagina's | Paperback | € 22,50

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK